

Inițialmente generată de C.N.C.S. a propus o rezoluție privind
crearea unui comitet permanent pentru comerț și dezvoltare

P E R S P E C T I V E

Desen de EUGEN TARU

U R Z I C A

TUDOR MUȘATESCU

DIN „DICȚIONARUL LIMBII ROMÎNE”

O: Semnul mirării.

Oaie: Una, care o face de ea.

Ogar: Slab, urgent și ciinos.

Ocarină: Chiflă cu cîntec.

Obelisc: Bolovan cu nasul pe sus.

Obor: Loc unde, vitele, își găsesc omul.

Obscur: Individ la care te uiți ca să nu-l vezi.

Obscen: Care se exprimă, în inexprimabili.

Obligație: Relațiune intimă cu C.E.C.-ul.

Obtuz: Cu vederi largi, în geometrie.

Ocazie: Una care trăiește numai ca să se prezinte.

Osanale: Tămiiie la purtător.

Opărit: Fiert pe dinafară și ars pe dinăuntru.

Oglindă: Una care te vorbește din spate.

Odă: Poezie scrisă cu cădelnița.

Oltean: Om mai vestit pentru măsele, decît elefanții pentru dinți.

Omușor: Unul care îți stă în gît și îți mănincă merele lui Adam.

Ou: Descoperitorul lui Columb.

Oseminte: Oase venite, în vizită, la urmași.

Otavă: Vară de-a doua cu finul.

Omletă: Ouă îndoite.

Omar: Indigestie rasol.

Ostracizat: Om mîncat de scoici.

Ovidiu: Poet roman căruia împăratul August i-a făcut Pontul Euxin.

Oval: Circumferință mirată că n-a ieșit rotundă.

Ovăz: Icre negre, la cai.

Ospăț: Originea bicarbonatului de sodiu.

Ort: Valută morte.

Orgă: Naiul lui dumnezeu.

Origine: Localitatea unde s-a născut toată lumea.

Original: Nici ca tine, nici ca mine. Numai ca el.

Orgoliu: Mîndrie bătută cu telul.

Oreion: Ouă luate de urechi.

Osînză: Epidermă dată la împlănit.

Orchidee: Flori de Sèvres.

Oțet: Vin distrus sufletește.

Ochelari: Grandomani.

Odinioară: Timp, în contratimp.

Omagiu: Temenea cu fruntea sus.

Otreapă: Cîrpă care și-a dat în petec.

Orificiu: Gaură cultă.

Osteneală: Mușchi care și-au înaintat demisia din slujbă.

Obicei: Tradiție pe cont propriu.

Oxigen: Coafor de dame.

S
C
U
R
T
-
S
S
-
M
E

— Există o singură metodă pentru a-ți asigura fericirea în căsnicie, spune Sănta. Din păcate nu o cunosc.

Păcat că nu sînt mai multe zile de lucru pe săptămîină. Poate că în celelalte aș mîncă mai cu spor.

Ultima oară cînd a fost de acord cu soțul ei: atunci cînd s-au căsătorit.

Un umorist care se respectă defel pe traie cei care au făcut o glumă reușită înaintea lui.

Pentru unii cel mai inuțit cadou pe care l-au primit vreodată e viața: nu știu ce să facă cu ea.

Pentru a picta această natură moartă, mi-a înțit a asasinat-o.

— Ce tînr te ții! exclamă el scînd. Dar se consolează cu gîndul că, în timp ce rostea aceste cuvinte, tu ai fost frumusețea puțin.

Buruiana este o plantă care nu s-a găsit încă nici o calitate.

În tinerețe omul își simte inuț la maturitate creierul și la bătrînețe ficatul.

Pun mina în foc pentru el. Dar nu garantez că nu mi-o ard.

Criticul X a atins profunzimea dorinței și nu mai înțelege nici el ce scrie.

După ce-i spuse Rodicii tot se află. Mi-a adăugă:

— Conțez pe indiscreția ta.

Declarație de dragoste sinceră: — Ești cea mai frumoasă femeie care mi-a uitat vreodată la mine.

Ideea lui Florin despre iubire: scunec, mese, fotolii și cărți.

NICOLAE BÎNTE

ZIANĂ

nar, proprietar de castel în Fontainebleau, împărțea cu noi mizeria, plicticenia și farmecul vestitului cartier al studenților, al «grizetelor», al poezilor, al tuturor soiurilor de artiști pleioși, cu pelerină, pălărie cu borurile largi și proiecte gigantice.

Ce să scăpăm de oada sărăcăcioasă a hotelului de pe rue Cujas, și de locașul cafenelei Vachette, ne adăpostea pe vreme de ploaie, în muzeul Luxemburg, iar cînd era senin, stăteam prin grădina uriașă de la spatele muzeului. Eram credincioșii statuenți ai cartierului. Aveam un roabil dispreg pentru Parisul modern (de pe apă), acel Paris care se americaniza — de atunci — în fiecare zi. Se făcuse din pricina acestui dispreg, căci ne lipseau cei 15 bani, pe care și-i cerea implacabilul conductor al omnibusului, nu treceam Sena cu lanile. În cartier vei găsi totdeauna necesarul o sură de tipuri care pun mai mult «Odeonul» de Comedia franceză, Luxemburgul mai presus de

(urmare în pag. 15)

FARĂ CUVINTE

Unde dai și unde...

A venit Florică printre cei dintii la bine-aprovizionata noastră Alimentară de cartier. În fața lui doar trei-patru cetățeni.

Avea de cumpărat o sticlă de oțet. Încet-încet, în urma lui, s-a adunat destulă lume.

O femeie gureșă se tot văita că pierde condica. Un bătrîn îi ținea hangul:

— Și eu trebuie să mă programez la lemne!
Un prichindel țipa cît îl ținea gura că are să întârzie de la școală.

La un moment dat femeia gureșă i se adresează lui Florică:

— Ce zici, tovarășe, nu-mi iei și mie o juma' de brînză, un kil de parizer și un sfert de unt? Nu pierzi nimic! Ești în față, îți vine rîndul imediat.

Și-i întinde bonul.
— Bine, zice el, vă iau!
— Da' scrie «obiectele» pe bon, îl îndeamnă femeia, să nu le încurci!

— Nu, nu le încurc! Eu iau o sticlă de oțet — atît.

— Mai bine scrie... că... iartă-mă... te văd cam... căscat!

— Bine, consimte Florică fără supărare și se apucă de trece, conștiincios, pe bon «obiectele» cerute de femeia gureșă.

Sare și bătrînul cu programarea lemnelor:

— Trăi-te-ar dumnezeu, junețe, ia-mi și mie puțină telemea, un pachet de ceai, o cutie de conserve de legume — mazăre și o sticlă de untdelemn. Trece-le pe bon!

— Bine, moșule, zice, dă-mi bonul.
N-apucă să primească din mîna omului bonul, n-apucă să-și noteze alimentele, că aude un glăscior de băiețandru:

— Nene, am și eu un bon!
— Ce cumperi?
— O litră de smîntînă, ciripește el, un kil de halva, trei lămii și o juma' de măsline.

— Bine, dă-mi bonul!
— Da' să mi le scrii pe toate!
— Bine, bine, zice, și-i notează și puștanului «felurile».

Iată că se ivește și altul din rînd — un ăla 'nalt, spin și cu o privire de gîde.

— Ce faci dumneata aici? glăsuiește el aspru și îl fulgeră din ochi.

— Ce să fac? Fac și eu un bine ăstora! răs-punde Florică.

— Așa? Da' mie nu-mi poți face un bine?
— Dă-ncoa' bonul! Ce iei?

— Un sfert de cașcaval, un kil de taină, niște pesmeți, o sticlă d-ăl rubiniu și zece ouă — asta-i tot! Da' vezi să fie ouăle proas-pete ca să n-avem vörbe!

— Fii fără grijă, am să le verific!
Între timp se strînse și mai multă lume la spatele lui.

Aude o voce gravă de bariton:
— Ce meșterește ăla, acolo, dom'le, — adună bonurile?

— Da, le adună, îl lămurește altă voce — e în față și mai ajută și el oamenii.

— Păi, decide baritonul, să mă ajute și pe mine!

Iese din rînd, îi pune o mînă cît o lopată pe umeri:

— Ține bonul, frăție, i se adresează, și ia-mi o juma' de orez, trei cutii de sardele, un pachet de «Alba», un sfert «Muntenia» și două kile de zahăr. Notează!

— Notez, oftează resemnat, Florică.
În fine, a ajuns Florică în fața vinzătorului.

El, cum v-am spus, avea de cumpărat o sticlă de oțet — atît.

Ia sticlă de oțet și prezintă bonurile.
Vinzătorul începe să-i dea marfa. Pune din sticle și pachete pe o măsuță alăturată. Cineva, din prăvălie, îi aduce un coș cît un dulap: să încapă în el toate cumpărăturile.

După o jumătate de ceas primește tot ce-a comandat.

În jurul lui se adună cei cu bonurile și Florică porcede la împărțirea cumpărăturilor.

— Ce-i asta? îl interoghează, supărată, femeia gureșă.

— Pachetul de ceai, zice Florică, conservele de legume — mazăre și untdelemnul.

— Și ce să fac cu ele? se răstește la el femeia. Ce-mi trebuie mie ceai și mazăre? Eu ți-am cerut brînză, un kil de parizer și un pachetel de unt. Ce-ai făcut cu ele? Ți-am spus eu că ești cam... căscat!

Florică privește, descumpănit, în jurul lui.
Bătrînul cu programarea lemnelor își schimbă și el tonul:

— Ce-ai făcut, mă, omule, cu telemeaua mea? Da' cu untdelemnul?

Sare și puștiul:
— Mie, nene, mi-ai dat niște ouă... și-am spart trei!

Și se pune pe un plîns sfișietor.
Florică simte mîna grea a spinului pe umăr:

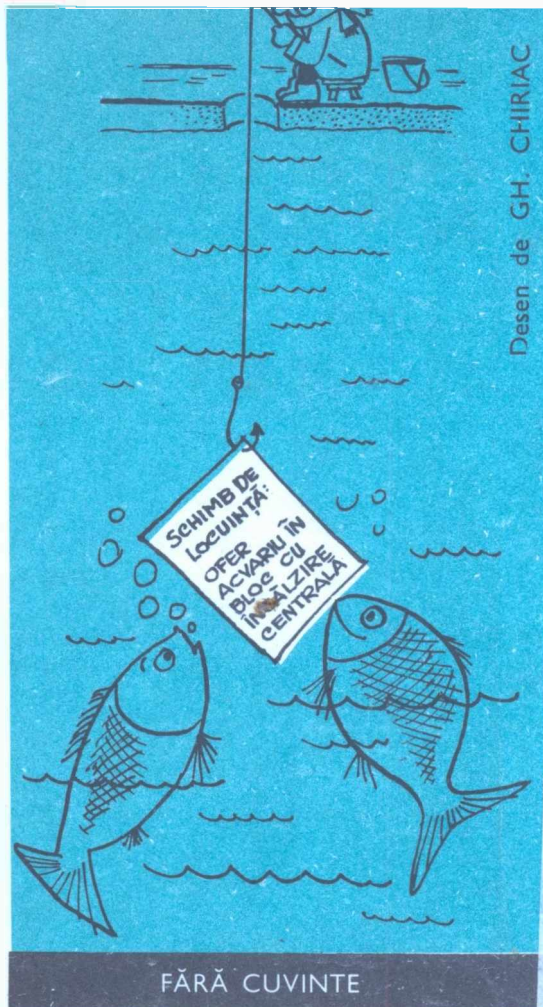
— Ouăle? S-au spart ouăle? Ți-am spus să fii atent!... Mie să-mi dai zece ouă!

Și către lumea adunată:
— Auzi? Să-mi spargă bunătate de ouă!

Femeia gureșă îl completează:
— Nici nu mă miră! Văzui din capu' locului că-i cam... căscat!

— Treaba lui! Mie să-mi dea zece ouă!

Și către Florică:

Desen de G.H. CHIRIAC

— S-aude?
N-apucă să-i răspundă — cînd i se înfige în față, amenințător, baritonul:

— Ți bați joc de mine? răcnește el.

— De ce? șoptește Florică intimidat.

— Halva ți-am cerut? Ce să fac cu halva?
— Halva e a mea! articulează oftînd și plîngînd mereu copilul. Dați-mi halva!

Femeia gureșă revine cu niște lămii în mînă:

— De ce-mi dai astea, dom-le? Nu ți-am cerut lămii! Ai încurcat-o rău!

— Lămiile sînt ale mele! precizează puștiul.

...Asudat, înfierbîntat, Florică reîncepe distribuirea cumpărăturilor.

Din multime aude comentarii:

— Ce-i cu ramolitu' ăla? Dacă nu se pricepe de ce se bagă?

— Se bagă! îl apără cineva. L-au rugat ăștia de se rațoiesc acu' la el — l-au rugat să ia bonurile și pentru că omu-i săritor — consimțit!

— De unde-ai mai răsărit și 'mneata? Păi avocatul lui? Nu vezi că nu știe pe ce lume e? Dacă-i aiurit de ce se viră?

— O face pe filotimu'?? Cică vrea să dea mînă de ajutor cetățenilor!

Florică aude și pe femeia gureșă:

— «Să dea ajutor!»! Las-că am văzut eu imediat ce hram poartă!

Intervine și bătrînul:
— Se viră unde nu-i fierbe oala!

Glasul prichindelului:
— M-a făcut să... hă! hă! hă!... să sparg trei ouă!

Cineva îl bate pe umăr:
— Te-ai ars, scumpule! Prea ești nătăfleață!

— Ce nătăfleață, tovarășe? îl corectează altul: e zurliu!

— Se umflă-n pene! Cică-i... inimos!

— Pe dracu'! E șmecher!

— Isteț!

— Afacerist!

— Asta-i! Afacerist!

Desen de V. TIMOC

— Nu-mi gădesc bărbatul! Era lingă mine cu cumpărăturile în brațe!...

Poezia lui Ion Minulescu am desoperit-o pe cînd eram elev în a patra gimnazială — sau cum s-ar raduce azi, în clasa 8-a elementară. Era în timpul războiului — a primului război mondial — și clădirea școlii fiind transformată în spital de răniți, mă pregăteam să trec examenele «în particular». Peste cărticica din Biblioteca enciclopedică Socec intitulată «Romanțe pentru mai tîrziu» și peste cea elegantă, în chip de carnet de desen, cu ilustrații de Iser «De vorbă mine însumi» am dat la niște refugiați din București ocupații de trupele austro-germane și aflători în Dorobîțul copilăriei mele.

De la prima lectură, versurile soarelui și oarecum curioase m-au captivat. Le citeam și răsuceam de nenumărate ori împreună cu prietenii mei ropiași. Foarte curînd știam acele versuri pe de rost — le știu și azi — mă trezeam declamîndu-le aproape să-mi dau seama.

Sosesc corăbiile
Vino

Să le vedem cum intră-n port...

Nu știu de ce, — poate din cauza desenelor colțuroase, stranii, ale lui Iser și mai ales a conținutului multor din poezii, în care identificam pe autor ca principal personaj, — căpăsesem convingerea că Ion Minulescu era un ins slab, scofilit, numai piele și oase, cu un picior în groapă. Pentru elevul de-atunci, Ion Minulescu era cel «întors rînit din lupta cu boala de ier», el boala în acea «privăvără tristă și ce spital tăcut», el pelerinul care «E mort de mult și tot nu moare», el era acel care dorește să stea mai curînd lungit alături de morții la Bellu. Iar eu doream grozav să termin mai repede războiul ca pot pleca la București, nu numai să continui liceul ci — mai ales —

să mai apuc în viață și să-l văd pe cel mai drag poet atunci mie. Măcar o dată și să... moară.

Peste cîtiva ani, în 1919 eram licean la «Matei Basarab». Sosit în București, unul din primele drumuri l-am făcut la librăria Socec. Am cumpărat cele peste treizeci de exemplare din «Romanțe pentru mai tîrziu», cite am găsit. A doua zi le-am dăruit colegilor cu care legasem mai multă prietenie.

Într-o duminică de noiembrie mă aflam pe Calea Victoriei, peste drum de Cercul militar (actuala Casă Centrală a Armatei), cînd aud pe cineva atrăgînd cuiva atenția: «Uite-l pe Minulescu!» mă răsucesc și eu, electrizat. Lîngă vitrina unui armurier văd un ins slăbănog, cu niște trențe pe el, o pălărie ponosită. M-am infiorat. Am rămas locului stană. Cele ce vedeam întreceau chiar deducțiile mele din urmă cu doi-trei ani. Dar cum stam cu inima înjunghiată și probăluam să mă apropii și să-i spun citeva cuvinte de pretuire, văd un domn apropiindu-se de un colos ce se afla în dreptul vitrinei alăturate și care privea foarte interesat o expoziție de suțiene, combinezoane și alte pinzișoare roz, își strîng miinile: «Noroc, Minule!» Va să zică acest om care din cauza circumferinței abdomenului nu se putea apropia pe cît ar fi dorit de geamul magazinului, cu ochelari cu ramă cit degetul, palton cu guler de blană, fular în toate culorile curcubeului și pălărie cit o barcă era Ion Minulescu. În mine, s-a petrecut în clipa aceea, o bruscă prăbușire... Asta nu înseamnă că de-atunci am iubit mai puțin «Romanțele» lui Ion Minulescu. Obsesia lor nici azi nu m-a părăsit. Pe vremuri am scris și citeva parodii. La două ani am făcut loc, peste ani, în prima

mea culegere de versuri «Răbojul unui muritor» (1925). Una din ele, «Romanță fără muzică», pe care o transcriu mai jos, a apărut în «Adevărul literar și artistic» din 8 februarie 1925 (nr. 218):

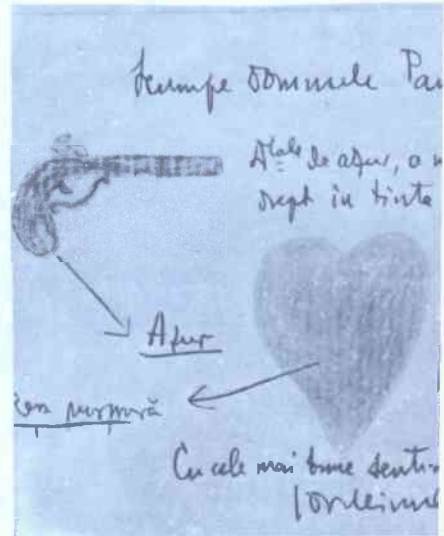
Tu ești o melodie — uitată
Pe placa unui gramofon;
Tu ești ce n-ai fost niciodată
Și totuși îți se zice: om.
Tu ești o albă-mperechiere
De sunete din trei trompete,
Un leit-motiv din Miserere,
Trei roze ultraviolete
Dar cine ești și ce-ai fi vrut
Vre-odat' să fii,
Noi nu vom ști.
În spleenul zilei ce-a trecut,
Ești încrustat ca o fosilă
Albastră
Mauve
Și pestriță
Și-n juru-ți cîntă-n foi de viță
Violete glasuri de sibilă.

Ca frontispiciu la placheta de versuri mai sus pomenită, am transcris o strofă dintr-o romanță a celui pe care B. Fundoianu l-a numit — în dedicația de pe pagina de gardă a «Priveliștilor» — «primul clopotar al revoltei lirice românești»:

Și-atunci privind în urma lor
Ca cei ce n-au nimic să spună cînd
nu pot spune tot ce vor —
La umbra zidurilor mute
Și-a secularilor castani
Vom adormi ca și drumeții ce dorm
uitați de mii de ani!...

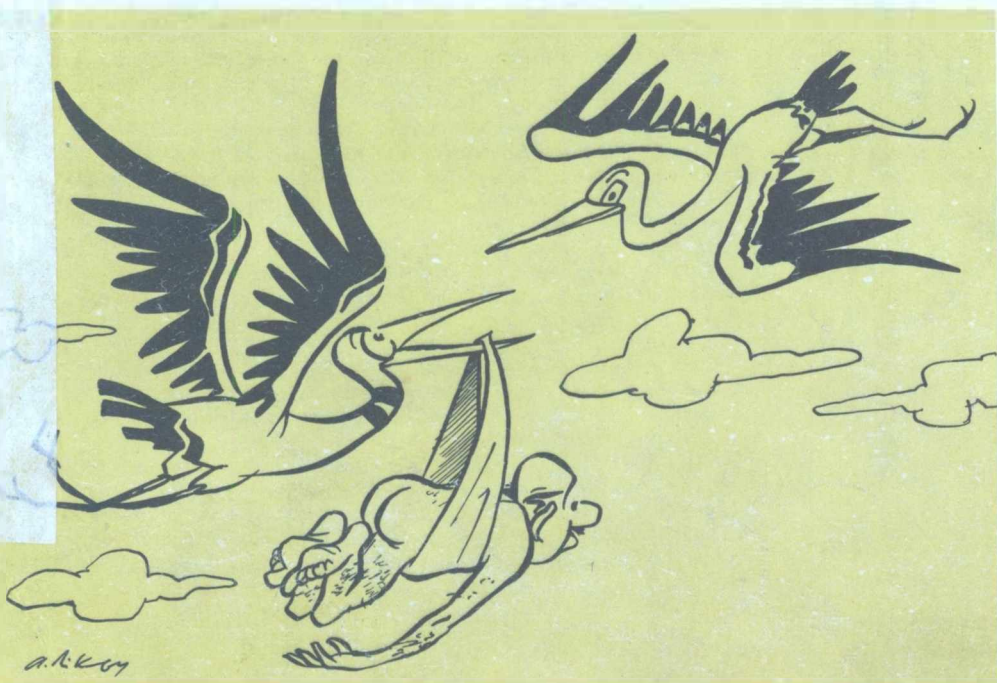
Chiar cînd deveniserăm adversari literari, cînd pentru cei grupați în jurul revistei «Unu» (cu preferințe suprarealiste) Ion Minulescu era etichetat conformist și poezia lui îmbătrînită, depășită, în intimitatea mea am continuat să iubesc versurile lui

cuceritoare, glumețe și grandilocvente, așa cum niciodată nu vei putea smulge din inimă cea dintîi iubire. Am continuat să facem schimb cu cărțile noastre. Cînd în aprilie 1930 mi-a apărut în editura «Unu» cartea de prozopoeeme «Diagrame», i-am trimis un exemplar pe care am scris: «Un revolver de așur pocnește în inima dumitale». Cu prima poștă, într-un elegant plic de culoarea fildeșului, am primit următorul răspuns:

Ion Minulescu folosea creionul bicolor ca să coloreze inima cu roșu și revolverul cu albastru, notînd și explicațiile la desene cu respectivele culori.

De fiecare 11 aprilie pun o floare pe dreptunghiul de marmură de la cimitir pe care e săpata semnătura poetului care mi-a încîntat adolescența, tinerețea ș.a.m.d.

— Iartă-mă că nu pot sta de vorbă, dar sînt în mare
întîrziere!

Desen de RIK AUERBACH

MICA PUBLI-
CITATE—1935

PIERDUT un Stradivarius (vioară).
Îl declar nul oriunde s-ar găsi.
GĂSIT lettres intimes, photographies;
La ziar sub «vino», va fi beat diseardă.
SCHIMB una noapte contra una zi.
OFER iluzii vechi contra țigară.
BĂRBAT DISTINS dorește domnișoară
Sau văduvă pînă la 2 copii.
FRUMOASĂ RECOMPENSĂ. Uitat dor.
LA ORICE PREȚ rețin un loc sub soare.
PREDAU chimie, fizică, amor,
REPAR IREPROȘABIL orice viață.
VÎND galaxie în perfectă stare.
CUMPĂR URGENT nori cummulus. Bani

ȘTEFAN IUREȘ

CUVINTELE

Cuvintele mi s-au luat la ceartă.
Ce hîdueli, ce ploaie de insulte!
Pe tine, zicea unul printre multe,
Nici un poet nu te-a adus în artă.
Incultule, țipară cele culte,
Doar titluri știm vreo sută care-l poartă.
Așa? atunci emoția e moartă,
Urechea ostenînd să-l tot asculte...
Ce iad! Chiar dacă sînge nu a curs
Acest război interior durează
Dinamitîndu-mi fiecare frază.
Doar împăciuitoarul meu discurs
Le dă, vremelnice, pacea dinainte.
E clipa cînd le cînt fără cuvinte.

Epitafuri

Vocea lui baritonă
Umplea grav întreaga sală.
Ca să-i facă loc în ea,
Publicul... se retrăgea.

Unui casier

De-i servești un păhărel,
Te privește cam pieziș...
Cere un polobocel —
N-are chef de... mărunțiș.

Unui profesor de matematică

Cu paharul ridicat,
Simte-n el fierbînd cucută:
E profund înflăcărat
Privind... o necunoscută.

FLORIN CARAGEA
Constanța

Unui șef care respinge o cerere
de angajare din motive foarte
subiective:

— Ca secretară-i prea posacă
Și-i ca o... salcie de tristă...
— Te cred, zefirului se pleacă,
Iar dumitale... îți rezistă.

Unui profesor de latină:

Latina-i limbă moartă — o spui și-o
[crezi...]
Eu totuși vin la ora de latină
Că-mi place vocea-ți caldă și senină
Și arta ta cu care-o-nmormîntezi.

La un restaurant în care fețele
de masă sînt murdare:

Vasile-i ospătar și e-ngrijit,
C-o față veșnic proaspătă și rasă
Aseară însă l-am văzut minjit
S-o fi atins de fețele de masă!

AUREL IORDACHE

Opera, chiar tipărită,
Nu rămîne-o veșnicie,
Doar a ta este sortită
Să rămînă pe vecie...

Inedită.

O indiscreție

Vă spun de ce își dă în petic
Amicul meu la băutură:
El a uitat sistemul metric
Și-acuma bea... fără măsură.

BARAVACHE CONSTANTIN
Tîrgoviște

Unui gospodine leneșe

Spre treburi gîndul nu-și întoarce
E leneșă ca o pisică,
Dar judecînd la o adică,
Pisica, uneori, mai toarce.

ARISTICĂ BĂGHINĂ
Turnu Severin

Unui surori de caritate

(!) Sora mea de caritate!
Pe toți i-ai însănoțit
Privirile-ți apropiate
Pe mine m-au îmbolnăvit.

SERGIU C.

Unui bețiv

Cînd mi-ai promis într-un sughiț
Că nu mai bei pînă la groapă,
Credeam c-ai să te lași de șpriț,
Dar tu te refereai la apă.

CREMĂR EMIL

Mai vehement ca de-obicei
Mi-a spus că nu sînt genul ei.
Ulterior am constatat
Că-i plac bărbații gen... Fiat.

Iubitei

S-a măritat iubita mea
Și pierderea ce-i drept, e grea.
Dar paradoxu-i uimitor:
Pierzînd-o sînt cîștigător.

Nestatornicei

«Ești rîndunea» i-am spus voios
Și-n semn că m-a-nțeles prea bine
Și-a luat porecla-n serios
Și... a și zburat de lingă mine.

ION RUȘ

Unui dirijor nervos

Încă de la uvertură
Nervii săi nu au... măsură.

I.N.

EPITAFURI

Unui pompier bătrîn

În nenumărate locuri
El a stîns destule focuri,
Că era pompier model!
Dar apoi, s-a stîns... și el.

Unui uituc

A uitat că într-o zi
L-au adus pînă aci
Și-o spune-n mod cînstit,
Nu știe de ce-a venit!

CINE POATE COAJĂ ROADE

— Cu noi nu-ți merge, iepurilă...

Desen de H. LERU

AL. VIANU

CER

Stenograma ședinței de la uzina de strunguri din Arad. Ședința s-a desfășurat în imaginația trimisului nostru nespacial. Au luat parte salariații ai uzinei precum și reprezentanți ai «Întreprinderii de construcții industriale și montaj» din Brașov, care execută lucrări pe șantierele acestei uzine. Pentru simplificarea stenogramei vom nota cu A1, 2, 3, 4 pe cei care iau cuvîntul din partea întreprinderii arădene, iar cu B1, 2, 3, 4 pe cei din Brașov, care execută lucrările.

A1: Tovarăși, iată ordinea de zi pe care o propunem. Punctul 1: De ce întreprinderea constructoare din Brașov nu a terminat încă lucrarea? Punctul 2: De ce întreprinderea din Brașov nu a terminat încă lucrarea?

B1: Ați mai spus-o o dată!

A1: Nu, fiecare punct se referă la altă lucrare. Și, în sfîrșit, punctul 3: De ce întreprinderea din Brașov n-a terminat încă lucrarea?

B2: De ce vorbiți la indigo? Asta nu mai e ordine de zi. E ordine de papagal. Punctul 1 seamănă cu punctul 2, punctul 2 seamănă cu punctul 3 și punctul 3 seamănă...

A2: Seamănă cu ce se vede pe șantier!

B1: Fără insinuări răutăcioase! Pe șantier nu se vede nimic.

A3: De acord. Și noi am semnat un contract ca să se vadă ceva!

B1: Și ce mă rog?... Nu se vede?

A3: Se vede dar greu.

B4: O clipă, tovarăși beneficiari arădeni! S-o luăm metodic.

A4: Asta v-am cerut-o și noi, dar dumneavoastră ați lăsat-o metodic. Cei de la întreprinderea din Brașov nu cunoașteți proverbul: nu lăsa pe mîine ce poți face astăzi!?

B1: Vechi! Depășit. Noi am reconsiderat proverbul. Auziți ce frumos sună așa: «Nu lăsa pe astăzi, ce poți face mîine».

A1: Noi nu v-am angajat să ne construiți proverbe și zicători. Pentru treaba asta avem o Casă de creație populară. Cu dumneavoastră am încheiat contracte ca să ne extindeți turnătoria de fontă, hala de montaj, să modernizați unele secții, să refaceți...

B1: Oho! Mai încet!

A2: Păi de ce s-o luăm noi mai încet, că ați avut voi grijă de treaba asta...

Urșica: Tovarăși, după cum îmi dau seama există o seamă de serioase deficiențe.

B1: Dar dumneata cine ești? Ești din Arad?

Urșica: Nu.

De i se spunea ceva
Nu credea că este-așa!
C-a fost ultimul lui drum,
El nu crede nici acum!

Care-avea motocicletă
Și aflându-se pe ea
Socotea că-i pe... rachetă!

ILIE VÎLCU
Buzău

Unui călător

Testamentul unui soț gelos

Ca-n tramvai să urci odată
Toată lumea te grăbește
Aici e civilizată
Nimeni nu se împulzește.

Ce te mai gîndești
Și plîngi cu suspine
Dacă mă iubești
Vino după mine.

S. ASNAȘ

VASILE HUȚU

Unui bețiv

El și-a ales ca epitaf:
«S-a dus ca să se facă... praf»

La mormîntul unui intrigant

În sfîrșit i s-a-nfundat
Fiindcă-a fost și el... săpat.

MIRCEA CODRESCU

Zgîrcitului dus la groapă:

E mort, dar fața lui zimbește
Că-i transportat și nu plătește.

La mormîntul unuia cu mulți
creditori

Prieteni ce m-ați creditat
Rămîn pe veci... îndatorat.

A.I.

Un soț «atent»

I-aduse, în sfîrșit, o floare
la... înmormîntare.

La moartea unui actor

Soața și cu mama mare
Suspinau lângă sicriu:
Dumnezeu să-i dea iertare
Că talent... e prea tirziu!

I. NEGREANU

Unuia care primea amanet.

Lumea a ținut la el...
(Cîte-un ceas, cîte-un inel).

BOLACI ȘTEFAN
Comuna Ovidiu-Raionul Medgidia

Unui nepoliticos

Azi, fără de păreri de rău,
Ne-ar fi poftit pe locul său.

Unui locatar arțăgos

I s-a găsit un loc în fine
Să nu-l mai supere vecinii.

AL. ȘTEFĂNESCU
elev - Suceava

TUDOR AUREL
Craiova

— Mă vezi pe mine cătărindu-mă în pomi, fugind pe
scări, coborînd pe balustrada scării!...

Desen de N. CLAUDIU

CUVÎNTUL

B1: Din Brașov?

Urzica: Nu.

B1: Atunci ce cauți aici?

Urzica: Asta caut! Și uite c-am găsit.

B1: Ești furnizorul?

Urzica: Beneficiarul!...

B1: Aha, lucrăm pentru dumneavoastră!

Urzica: De data asta, da.

B2: Ce profil aveți? Tot strunguri?

Urzica: Ace. Sintem «Urzica».

B1, 2, 3, 4: Ace? Aoleu!

Urzica: La fel am spus și noi despre șantier. La uzina de strunguri
în zece luni dumneavoastră, cei din Brașov, ați rămas în urmă cu planul.

A1: Și motivul e clar. Adesea aprovizionarea cu materiale s-a dovedit
defectuoasă.

B1: Vă poftesc să nu vă amestecați în aprovizionarea noastră.

A2: Din păcate nici chiar voi nu prea v-ați amestecat.

A3: V-ați luat mereu alte angajamente.

B3: Și? E rău cînd cineva își ia angajamente?

A2: E rău cînd nu le respectă!

B1: Păi dacă le respectă înseamnă că s-a terminat cu ele! Și atunci ce
angajamente ne mai luăm în trimestrul următor!?

A1: V-am chemat la diverse ședințe ca să găsim împreună soluții.
N-ați venit.

B2: Ședințe? Noi sintem constructori, nu ședințomani! Degeaba mai
luăm cuvîntul.

A1: Degeaba îl mai luați, degeaba vi l-ați dat... Lucrările nici pînă azi
nu sint terminate... O să ajungeți de pomină!

B1: Ce vorbești Franț? Nici meșterul Manole nu și-a terminat lucrările,
și cu toate astea nu l-a criticat nimeni! Nici «Urzica», nici beneficiarul.
Ba a rămas și în istorie.

Urzica: Întimplările cu construcțiile meșterului Manole sint o legendă.

A1: Și ce vă închipuiți? Că la voi respectarea termenului de predare
a construcțiilor nu-i și ea o legendă?

B2: Pardon, e jumătate de legendă, pentru că numai o parte din lucrări
sint gata!...

A4: Din pricina voastră și plașul nostru de producție e stingherit.

A3: Ehe! Dacă ați fi adus pe șantier toate utilajele la vreme!

B1: Vreme vine, vreme trece.

A1, 2, 3: Și voi ați rămas la toate rece. Și la rugăminți, și la proteste,
și la critici.

B4: Dar dumneavoastră, arădenii în cauză, de ce nu v-ați făcut auto-
critica?

A1, 2, 3, 4: Autocritica? Pe ce linie?

B1: Aha, pe ce linie! Mă rog, pe linie ferată! Am înțeles aluzia. Aluzia
că am întîrziat lucrările și la uzina de vagoane...

A1: Da. Parcă ați fi lucrat în vagoane de dormit.

B1, 2, 3: Tovarăși arădeni, noi propunem să facem o mică haltă. Să
mai discutăm. Să mai analizăm.

B4: Să mai aminăm...

A1: Ce să mai aminăm?

B4: Asta... discuțiile. În definitiv, numai cine nu muncește nu gre-
șește...

A2: Adevărat, dar la Arad v-ați rezumat numai la partea a doua a pro-
verbului...

B1, 2, 3, 4: Întreprinderea noastră, brașoveană, a avut și succese.

Urzica: Știm. Dar succesul nu e ca vinul care, cu cît e mai vechi cu
atît e mai bun. E nevoie și de succese recoltă nouă, de Arad.

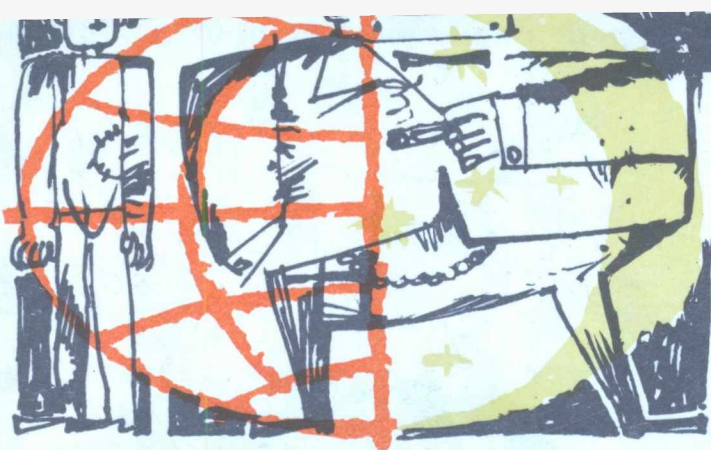
B1: Urzicuțo, am înțeles. Dar ce-am discutat aici, aici rămîne? Că doar
rufele murdare se spală în familie.

Urzica: Noi le spalăm la tipografie.

Desen de V. VASILIU

— Hai dragă! Nu vezi că are paraziți!!!

PRIMA INFORMARE DESPRE PĂMÎNT

DE LA CORESPONDENTUL NOSTRU TRIMIS DIN LUNĂ

Cit de ciudat este Pământul! În primul rînd el este populat cu două rase complet deosebite atît din punct de vedere spiritual, cît și fizic (într-o oarecare măsură). Una din rasele de oameni se numește «bogați» și cealaltă «săraci». Semnificația acestor două cuvinte «bogați» și «săraci» nu este clară, iar precizarea lor nu ne-a fost cu puțință din pricina necunoașterii limbii băștinașe. Datele noastre provin, în cea mai mare parte, de la bogați, fiindcă ei sînt considerați mult mai sociabili, mai vorbăreți și mai primitivi decît săracii.

Bogații susțin că naiba știe de unde a apărut rasa săracilor, care s-a statornicit acolo încă din timpuri necunoscute, de cînd a făcut mereu același lucru, dînd naștere urmașilor fără să-și schimbe deloc caracterul dificil. Oricine cunoaște acest caracter nu poate să nu-i condamne și să nu-i învinuiască pe săraci de o serie de lucruri. Înainte de toate, săracii nu iubesc curățenia și frumusețea. Hainele lor sînt murdare și peticite, locuințele insalubre, obiectele casnice învechite și grosolane. Datorită unei ciudate denaturări a gusturilor, ei preferă zdrențele în locul stofelor noi, locuințele mici și strîmte în locul vilelor și caselor particulare, mobila ieftină în locul garniturilor scumpe.

Într-adevăr, se întreabă bogații, cine poate susține că a văzut pe vreun sărac îmbrăcat bine și locuind într-o casă frumoasă, în mijlocul unor mobile luxoase?

Mai mult decît atît. Săracii nu iubesc cultura. Rareori se poate vedea un sărac avînd o carte în mînă, vizitînd un muzeu sau audiînd un concert. Săracii nu înțeleg nimic din artă și pot confunda cu ușurință o geografie cu un tablou al vreunui

mare pictor, o statueta meșteșugărească cu opera lui Praxitele sau cîntecul de stradă cu preludiul lui Bach. Dacă ar depinde de săraci, muzeele care alină omenirea de mult ar fi părăsît lumea. Distracțiile săracilor — ne spun bogații — sînt dintre cele mai grosolane ca: serate dansante, chefuri, biliard, jocuri cu mingea, încăierările și altele de acest gen. Rezultă deci, afirmă bogații, că săracii preferă ignoranța în locul culturii.

Afară de aceasta, săracii nu pot suferi natura. În sezonul cel mai frumos al anului, bogații, de obicei, pleacă din oraș, unii la munte, alții la mare, alții la vilele lor unde se desfășoară cu azurul mării, fie cu aerul curat și cu singurătatea piscurilor, călîndu-și trupul și sufletul. Săracii însă pentru nimic în lume nu doresc să părăsească cartierele rău mirositoare ale orașelor. Schimbarea anotimpurilor îi lasă indiferenți; ei nu simt nevoia să schimbe frigul cu căldura sau zăpușeala cu răcoarea; în locul mării preferă bazinele din oraș; în locul vilelor, maidanele murdare ale mahalalelor; în locul munților, acoperișurile plate ale caselor proprii. Cum este posibil oare așa ceva — să nu iubești natura? se întreabă bogații.

Dacă săracii, rămînînd în orașe, ar duce barem o viață mondenă! Se pare că nici nu le trece prin minte faptul că s-ar mai putea întîlni și în altă parte decît în așa-numitele uzine. Și, imaginați-vă: aceste uzine sînt cele mai întunecoase locuri ce se pot închipui: niște cutii posomorite din beton și sticlă, umplute cu mașini zgomotoase, afumate, murdare, unde iarna-i frig și vara-i arșiță.

Este adevărat, sînt și săraci care nu locuiesc în orașe, ci în sate îndepărtate. Singura lor ocupație și distracție este aceea că tot anul, din zori pînă-n noapte, sub soarele dogoritor, ca și sub ploaia torențială, răstoarnă straturi de pămînt cu niște unelte de fier grele și primitive. Închipuiți-vă, spun bogații, cînd în lume sînt atîtea alte ocupații mai intelectuale și mai plăcute!

Există și o altă specie de săraci, cea mai ciudată, care preferă întunericul în locul soarelui și subsolul în locul cerului. Ei coboară în adîncuri subpămîntene, unde se distrează desprinzînd stînci de piatră. Asemenea adîncuri subpămîntene se numesc «mine». Niciodată unui bogat nu-i va trece prin cap să coboare în mină.

Toate aceste ocupații sînt numite de săraci «muncă». Iată deci încă un cuvînt, a cărui tainică semnificație nu se lasă descifrată. Săracii sînt atît de mult legați de «munca» asta a lor încît atunci cînd, din motive necunoscute nouă, uzinele rămîn închise sau minele nu lucrează, ei protestează, strigă și amenință cu răcoala și cu violența. Ce sens au toate acestea? Își pun întrebarea bogații. Oare n-ar fi fost mai ușor și mai plăcut pentru săraci să se adune în saloane intime sau în cluburi cumsecade?

Nu mai vorbim de hrana săracilor. Pentru ei nu există delicatose minunate, vinuri vechi și dulciuri alese. Ei preferă mîncăruri inferioare ca fasolea, ceapa, napii, cartofii, usturoiul, piinea uscată... În rarele ocazii cînd se hotărăsc să mînce carne sau pește, cu siguranță vor alege peștele cel mai osos și carnea cea mai fibroasă. La fel le place vinul cel mai acru și îndoit cu apă. Nu le plac legumele tinere, de pildă nu mîncă mazărea atîta timp cît este verde așteptînd ca boabele să devină făinoase sau că anghinarele și sparanghelul să devină aspre și lemnoase. Într-un cuvînt, nu-i poți deprinde să prețuiască minunile unei bune bucătării.

Încă o ciudățenie a săracilor: nu se sinchiesc de propria lor sănătate. Într-adevăr, ei nu acordă nici o atenție vremii și neglijează complet vindecarea atunci cînd se îmbolnăvesc. Nu cumpără medicamente, nu pleacă la sanatorii, și nici nu vor să stea în pat zilele sau lunile necesare.

Bogații își explică ciudata comportare a săracilor față de sănătatea lor prin năzuința ridicolă a acestora de a nu lipsi nici o zi de la uzină, mină sau ogor.

Se poate vorbi la infinit despre săraci și despre preferințele lor reprobabile față de obiceiurile grosolane. Ar fi fost mult mai interesant să fi analizat motivele unei astfel de comportări anormale.

Bogații ne-au informat că s-au făcut în toate timpurile studii aprofundate asupra rasei săracilor. În linii generale, specialiștii se pot împărți în două școli: prima care stăruie în lămurirea caracterului săracilor prin anumite denaturări — ca să spunem așa — susținînd că săracii sînt recuperabili și corectabili, a doua școală afirmă însă că nu există nici un mijloc de îndreptare a săracilor deoarece nu se poate face nimic cînd este vorba de un caracter înăscut. Cei dinții recomandă prelucrarea și convingerea. Cei de-al doilea, mai sceptici, consideră eficace numai măsurile polițienești. După cum se vede au dreptate cei din urmă, căci pînă acum toate predicile despre superioritatea curățeniei, a frumuseții, a luxului, a culturii și a timpului liber nu au adus nici un rezultat.

Mai mult decît atît: neluînd în seamă toate grijile bogaților pentru săraci, ultimii pur și simplu nu le sînt recunoscători și nici nu-i iubesc pe cei dinții. Totuși, trebuie să recunoaștem că nici bogații nu reușesc întotdeauna să-și ascundă repulsia lor față de felul de viață al săracilor.

Am vrut să ascuțim și cealaltă parte, așa cum facem întotdeauna în timpul călătoriilor noastre. Pentru aceasta am stat de vorbă și cu unii săraci. Convorbirile n-au fost însă ușor de susținut dat fiind că ei nu cunosc nici o limbă în afară de cea băștinașă. Totuși pînă la urmă am reușit să obținem un răspuns straniu: se pare că există o singură pricină a deosebirii între ei și bogați: bogații posedă așa numitul obiect «bani», care, săracilor aproape niciodată nu le ajunge.

Am vrut să vedem ce sînt acești «bani» care sînt în stare să creeze deosebiri atît de mari și am descoperit că este vorba, nici mai mult nici mai puțin decît de niște foițe de hîrtie colorată sau despre niște bucăți rotunde de metal.

Luînd în considerare cunoscuta preferință a săracilor de a ascunde adevărul, ne îndoim că acești așa-numiți bani ar fi pricina atîtor ciudate fenomene.

De aceea repetăm: Cit de ciudat este Pământul!

În romînește de I. BABIN

ZI-I PE NUME!

Pedeapsă exemplară

Negulescu Constantin*
Nu-i pe post de drept divin
(Dalai-Lama, împărat
Ori sultan autocrat),
Însă după cum se vede
Dumnealui, probabil, crede
(Pînă într-o bună zi)
Că ar fi.
Președintele Costică
Crede, care va să zică,
Cum că-n Baia de Aramă
N-ar avea cui să dea seamă
Dacă-n cooperativă
Are inițiativă
Dacă mărfurile-apar

Tot așa ca-n inventar
Și dacă-i permis de lege
Tot ce-nvîrte și ce drege.
Unii cooperatori
Îl blestemă deseori:
— Să-i rămînă-n epiglotă
Sobele de teracotă
Care ni le-a procurat
Și cu care ne-a-nșelat,
Încasînd la fiecare
Uite-așa, dintr-o mișcare,
Cîte opt sute de lei
Sau mai mult, în loc de trei.
Nu de ieri, de-alaltăieri,
Muncitorii forestieri

Îi urează lui Costică
Să crească ca o bășică
Și din el să nu mai iasă
Tot mălaiul dus acasă
Să-i dea indigestie,
Uite-așa ca chestie,
Fiîndcă nu-i mălai «curat»,
Ci e lucru «delicat»
Cumpărat de «negustor»
De prin drepturile lor.

Negulescu Constantin
Și-a mai strîns cîte puțin
Adunînd lună de lună
Și făină de-aia bună,

Albă, pentru cozonaci,
Îndesată-n vreo doi saci.

Față de aceste toate
Tărășenii și păcate
Forurile superioare
Au fost fără de cruțare
Pedeapsindu-l cu «mustrare».

P.S. Asta-i poanta cea mai tare!

MIRCEA PAVELESCU

* Președintele cooperativei de consum din Baia de Aramă.

CONFETTI

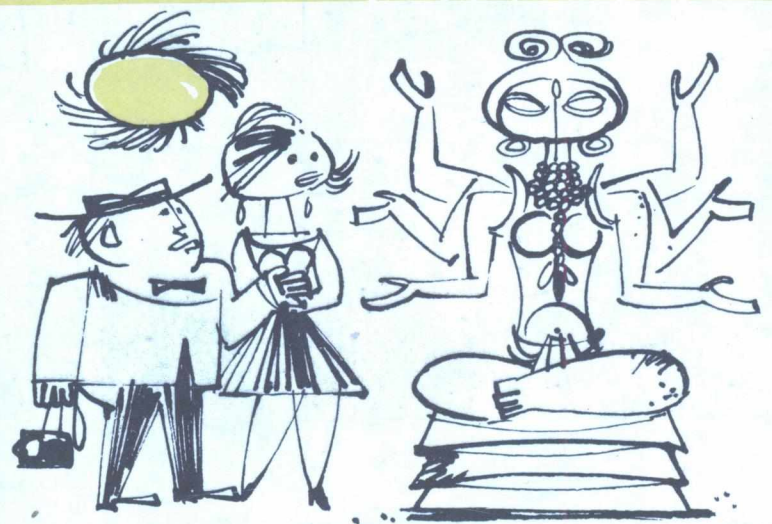

MAXIMUM
4 PERSOANE

— Spuneam eu că al treisprezecelea ne va aduce ghinion!

Desene de
VLAD CRIVĂȚ

— Nu știu precis, darling, dar bănuiesc că e zeița dactilografelor!

— Acum se vine acasă?
— Păi de unde era să știu dragă că are să dureze 100 de ani?

— Mai luăm cîte una mică și gata!

— Sst! Se întoarce.

— Ura! Al 18-lea.
— Pe ziua de azi?
— Nu, din 1910.

PREMIERĂ PE CINEMATOGRAF

20 septembrie. De când conduc cinematograful întreprinderii «Industria textilă» de la noi din Lugoj m-am obișnuit cu întinericul din sală. Cu toate acestea mă lovesc foarte des de necazuri. Mi le face Întreprinderea regională cinematografică de stat Banat din Timișoara. Azi, spre exemplu, cei de acolo, ne-au cerut să le plătim chiria pentru grădina lor. Le-am spus la telefon că nu mai dăm spectacole în aer liber de la sfârșitul lui august din cauza timpului nefavorabil. Mi-au trântit-o: «Noi schimbăm filmele, nu vremea!» Apoi mi-au propus să ne trimită pentru grădina «Dragoste la zero grade». Cică așa, spectatorii vor fi în ambianța filmului. «Dacă-i așa, le-am zis, o dată cu pelicula trimiteți pentru public și niște șube de oaie!» «Avem „Oaia cu cinci picioare”!» «Preferăm „Ghepardul” că e la modă pe ecrane!»... Până la urmă, a trebuit să le plătim locația. Iar după aceea imi venea să pun la casa de bilete a cinematografului un afiș mare: «Azi nu mai sînt bani».

8 octombrie. Am chemat din nou la telefon Timișoara. Când am dat comanda la oficiu, telefonista m-a întrebat sigură: «Cu I.R.C.S.-ul, nu-i așa?» S-a obișnuit fata încît, de multe ori, sună la noi, la cinematograful și spune: «Alo! E ora 14,30 și încă n-ați cerut I.R.C.S.-ul pe ziua de azi. Aveți grijă că ei termină programul la ora 16!» Acum l-am chemat în problema materialului de popularizare a filmelor. Le-am arătat celor de la Timișoara că, deși plătim pentru afișe, litouri și fotografii, nu le vedem. «Cum să le vedeți dacă sînt în magazia noastră?» mi s-a răspuns. «Păi de ce nu ni le trimiteți?» «Ce, au zis ei, vreți să se uzeze trecînd de la un cinematograful la altul?» «Atunci prin ce popularizăm filmul?» «Prin stația de radioamplificare că e a întreprinderii dv. și nu ne supără dacă se uzează!»

5 noiembrie. Am primit de la Timișoara rolele cu filmul «Oameni de afaceri» de săptămîna viitoare. După aceea, iar am făcut o comandă telefonică interurbană. Am anunțat pe cei de la I.R.C.S. Banat că filmul trimis mai rulse de cîteva ori la Lugoj. «A rulat la alte săli,

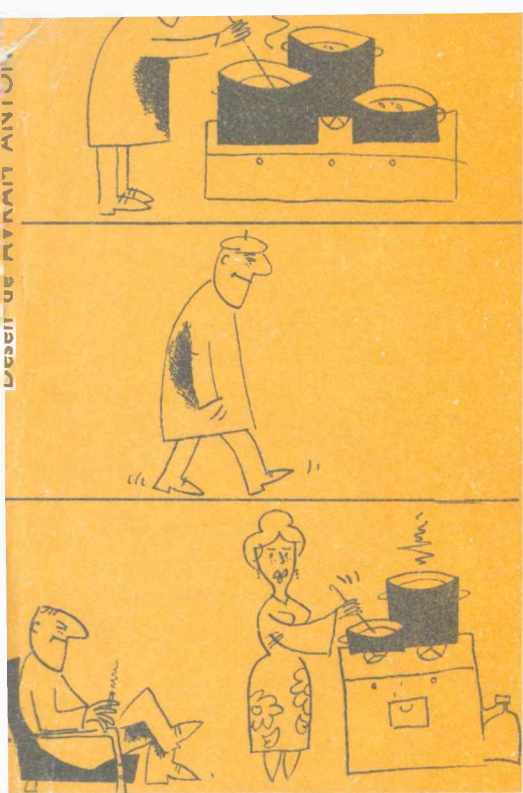
nu la dv!» mi s-a motivat. «Da? Drept să spun, pînă azi știam de premiere pe țară și pe oraș, nu și de premieră pe cinematograful! N-o să avem încasări. Și atunci ce facem?» «Dați un festival urmat de dans!»

14 decembrie. Cinematograful sindical are mai multe cheltuieli decît încasări. Spre exemplu, ieri am încasat doar o critică de la comitetul sindicatului tocmai pe chestia asta. Pentru noi, singura scăpare ar fi o comoară. De aceea am cerut de la I.R.C.S. Banat «Comoara din lacul de argint». Când colo, ne-am pomenit cu filmul «De la platou la ecran», care mai rulse în fața muncitorilor noștri la o manifestare culturală. Firește, iar am chemat Timișoara la telefon. De acolo însă ni s-a răspuns: «Cine e vinovat că organizați atîtea manifestări culturale? Mai jucați și fotbal!»

28 decembrie. La noi la cinematograful este «în vîltoare». Nu filmul, ci situația. N-avem cu ce plăti încălzirea sălii, iluminatul și altele. De aceea m-am dus ieri la sindicat să cer bani cu care să fac unele plăți urgente. «Dar n-ai venituri de la cinema?» am fost întrebat. Am zîmbit amar. «Eu sînt singurul venit de-acolo!» Pînă la urmă mi s-au dat niște bani. I-au scos oamenii din fondul cultural al sindicatului, oftînd: «A rămas biblioteca fără cărți noi! Sperăm însă să ne lași bani pentru noile costume ale echipei de dansuri naționale!» După ce am socotit în gînd, am spus: «Mă tem că dansatorii o să apară pe scenă fără încălțăminte. Că au ajuns cît mi-ați dat!»

9 ianuarie. Iar am trecut pe la sindicat. Cei de-acolo m-au înțeles de ce vin pentru că priveam cu insistență casa de bani. Și iar au oftat după alți bani scoși din fondul cultural, spunîndu-mi: «Dacă o mai ținem tot așa cu I.R.C.S. Banat, cinematograful ne dezbracă dansatorii de costume. Și atunci ce mai facem? O formație de dansuri din Havai. Că la aceste dansuri trebuie doar cîte o bucată de pînză pentru fiecare om. Iar dacă n-o să mai fie bani nici pentru ea, nu-i bai. Folosim pînza ecranului cinematografului».

V.D. POPA

FĂRĂ CUVINTE

Desen de F. GRONSKY

— Cu ce mă poți servi ca să mă mai desmortesc puțin?
— Păi... niște răcitur. Specialitatea casei.

Întreprinderea «Metaloglobus» a produs peste 6 000 tuburi pentru soluție de lipit cauciuc care prezentau fisuri.

Desen de M. IORDA

— Și acum vă rog să-mi dați și un tub cu soluție pentru lipit tuburile de soluție de lipit sparte...

Sonet
DESPRE RÎS

Încerc să-i torn puterea în cuvînt
Și-n haz să scot aievea la iveală
Tot ce e rădăcină de greșală
Întelenită-n veacuri și-n pămînt.

L-aștern cuminte-n litere pe-o coală
Cu hohot pe obraji vreau să-l împlînt
Dînd veseliei clipa de avînt
Cu prețul ceasurilor de migală.

El trece-n zbor ca fluturele care
Nu mai revine pe aceleași flori.
Se naște chiar în clipa-n care moare

Căci, omule, cu firea ta ciudată
Pe-o elegie plîngi de mîi de ori,
De o glumă bună rîzi în schimb, o dată.

CONSTANTIN OTTESCU

După părerea mea, 99% din semenii noștri sînt amatori de senzațional. Cînd am ajuns la această constatare și cînd mai apoi m-am hotărît s-o folosesc în munca mea mi-am dat seama că am pus mîna pe o mină de aur. Vă întrebați ce legătură are senzaționalul cu munca mea, care constă în rezolvarea problemelor administrative ale întreprinderii. Are, tovarășii! Nici nu vă dați seama cîtă legătură are. Dar să vă explic. După ce îndeplinesc orice fel de sarcină, trebuie să dau socoteala de ea șefului meu. Dar aici e clenciul. Felul în care prezinți rezolvarea sarcinii. Dacă, de pildă, s-a ars un bec într-un birou și tu ai dat dispoziție să se pună altul și, dacă te duci la șef și-i spui «Becul s-a pus!», toată munca ta apare ca un fel de vax. Dar, dacă te pricepi să-i prezinți treaba asta cu zeci de amănunte, într-un stil palpitant de roman de aventuri, așa încît să-l faci să te felicite că pînă la urmă ai reușit totuși să schimbi becul, capeti cu vremea faima unui om deosebit de activ și capabil.

Sînt la noi o mulțime de salariați care-și văd de treabă, dar nu pot să spun că-i remarcă cineva în mod deosebit. Aștia habar n-au de meserie. (De meseria de a te face remarcat). Dacă-i întreabă șeful: «Gata bilanțul?» «Gata!» «Sînteți cu lucrările la zi?» «Sîntem!» «Ați obținut aprobarea?» «Obținut!» Ca și cum ar fi normal să fie gata bilanțul, să fie cu lucrările la zi sau să obțină aprobări. Ca și cum treburile astea s-ar face singure. De aceea, eu consider toată activitatea lor un fel de apă de ploaie. Nu e important să faci treaba și să lași impresia că e normal s-o faci. Important e să nu faci mai nimic și să lași impresia că fără tine întreprinderea dă faliment. Acum cîteva zile, de pildă, m-a chemat șeful la el.

— Tovarășe Matei, s-a reparat caloriferul la contabilitate?

M-am așezat într-un fotoliu și am oftat din adîncuri:

— Ce-am avut și cu caloriferul ăsta!

— Ce-ai avut?

— Tovarășe șef, eu cred că o să-mi dau demisia din munca asta!

— De ce, frate?

— Prea multă răspundere pentru un singur cap!

— Păi, ce avea caloriferul? Se înțepenisese butonul acela care reglează temperatura, atîta tot!

Am zîmbit îngăduitor.

— Se înțepenisese butonul... Un fleac, nu?

— Dar ce-a fost, omule?

— Să vă povestesc! Mă duc la cooperativă să chem un lucrător. Mă sui în autobuzul 35! N-aveam loc pe scaun. Stăteam în picioare. În buzunar aveam cinci mii de lei, banii pentru plata curentului electric.

— Așa!

— Stați să vedeți. Mersesem patru stații... ba nu... cinci... adică ia stai... nu, patru... ori...

— Lasă, frate, patru-cinci, nu contează. Zi-i mai departe!

«Îl am în buzunar!» mi-am zis. «L-am dat gata!»

— Și cum vă spun, mersesem vreo cinci stații, cînd, deodată îmi aduc aminte de bani. Duc mîna la buzunarul de la spate și parcă mi se pare prea puțin umflat pentru suma pe care o aveam.

— Și? Și?

— Bag mîna în buzunar, gol!...

— Gol!?!

— Gol! Așa-i că e un fleac butonul de la calorifer?

— Lasă-mă, domnule în pace, zi-i mai departe! Ai un carboxin?

— Pofțiți!

SARCINI GRELE

Am întotdeauna la mine o cutie de «Carboxin» plină cu pastile de vitamina «C». Că dacă îi dau carboxin și se calmează n-am făcut nimic. Șeful înghiți pastila de vitamina C cu puțină apă, apoi spuse cu suflul la gură.

— Și ce-ai făcut?

— V-ați mai revenit, tovarășe șef?

— Da, carboxinul ăsta e grozav!

Spune!

— Deci, buzunarul gol! Mă uit în stînga, un copil de zece ani. Mă uit în dreapta, o bătrînă de șizeci. Autobuzul tocmai oprise într-o stație. Și observ coborînd un individ suspect, care apoi a pornit foarte grăbit.

— Te-ai luat după el, nu?

— Păi, sigur! Am sărit ca un leu din autobuzul care pornise, dar individul dispăruse cu banii mei!

— Mai ai un carboxin?

— Pofțiți!

— Mersi! Și?

— Ce era să fac? M-am dus la cooperativă să chem lucrătorul pentru calorifer!

— Ai mai avut dumneata inima asta?

— Sarcina, tovarășe șef! Să las munca baltă? M-am gîndit că după aceea o să mă duc la miliție să reclam! Dar mai întii sarcinile!

Șeful m-a privit admirativ.

— Ești tare! făcu el.

— Ei, lăsați! zîmbii eu modest.

— Și banii? Cei cinci mii de lei?

— Nu v-am spus? Am întors buzunarul de la spate pe dos! Era gol!

— Și ce-ai făcut, domnule, strigă șeful, ai reclamat?

— Nu!

— De ce?

— Pentru că i-am găsit!

— Ce?

— Banii!

— I-ai gă... mai dă-mi un carboxin!

— Pofțiți!

L-am îndopat cu vitamina C că n-o să mai aibă gripă doi ani.

— Cum ai pus mîna pe el? izbuti el să spună după ce înghiți pastila.

— Pe cine?

— Pe hoț!

— N-a fost nici un hoț! Banii se aflau în buzunarul de la piept!

Șeful făcu ochii mari, apoi îmi strînse mîna.

— Dă-mi voie să te felicite! Îți dai seama ce complicații am fi avut dacă nu se mai găseau aceste cinci mii de lei?

— Păi, eu nu știu, tovarășe șef? Nu v-am spus că sînt prea multe răspunderi pentru un singur cap? Ba caloriferul, ba un bec, acum și chiuvețele!

— Ce chiuvețe?

— S-au defectat două robinete la laborator! Tot pe capul meu și astea!

— Lasă-le, domnule, lasă-le, o să rugăm pe altcineva! Dumneata mai odihnește-te! Ai avut concediu?

— Am avut!

— Nu-i nimic! Mă duc la director să cer pentru dumneata trei zile de învoire! Așa nu mai merge! Mai dă-mi un carboxin că m-ai omorît!

— Pofțiți, tovarășe șef!

Am stat trei zile acasă. Nu v-am spus? Nu e totul să fii activ. Totul e

să lași impresia că ești. Și ți-a pus Dumnezeu mîna-n cap.

Ieri m-am întors la slujbă. M-a chemat șeful la el.

— Tovarășe Matei, spuse el, zilele astea m-am gîndit mult la dumneata...

— Mulțumesc, tovarășe șef!

— Am făcut un fel de recapitulare! Acum o lună ai rămas într-un lift, între etaje, o zi și o noapte și erai să mori acolo de foame...

— Da, cînd am cumpărat rechizitele!

— Acum două luni, ai fost atacat de patru bărbați pe strada Ion Vidu, dar i-ai pus la pămînt!

— Da, cînd m-ați rugat să mă duc după salarii.

— Acum trei luni erai singur în magazia de materiale, a luat foc, dar ai stins focul cu riscul vieții!

— Da, cînd așezam topurile de hîrtie!

— Acum patru luni, parcă era să te omoare, nu?

— Da, cînd m-am dus să plătesc apa! Era o seară întunecoasă. Vîntul sufla în rafale puternice. Deodată a început să plouă vijelios. Pe stradă nici țipenie de om. Deodată...

— Știu! Știu! Acum cinci luni ai fost în concediu! Nu ți s-a întîmplat nimic!

— Am scăpat ușor!

— Bun! Acum șase luni, te-ai dus să plătești curentul electric, te-ai urcat în autobuz, aveai la dumneata cinci mii de lei, dar cînd ai dus mîna la buzunarul de la spate, gol!

— Asta a fost acum o săptămînă!

— Da, dar mi-ai povestit-o și acum șase luni!

Șeful mă privea crunt. Eu cred că devenisem albastru.

— Să vedeți... eu... cum să vă spun... atunci...

Și am tăcut. Șeful continuă:

— Și am controlat și bonurile de cumpărături. Ce caută între bonurile de rechizite, bonul ăsta pentru cinci cutii de vitamina C?

— Vitamina... știu eu... poate...

— Ia spune, mai ai un carboxin?

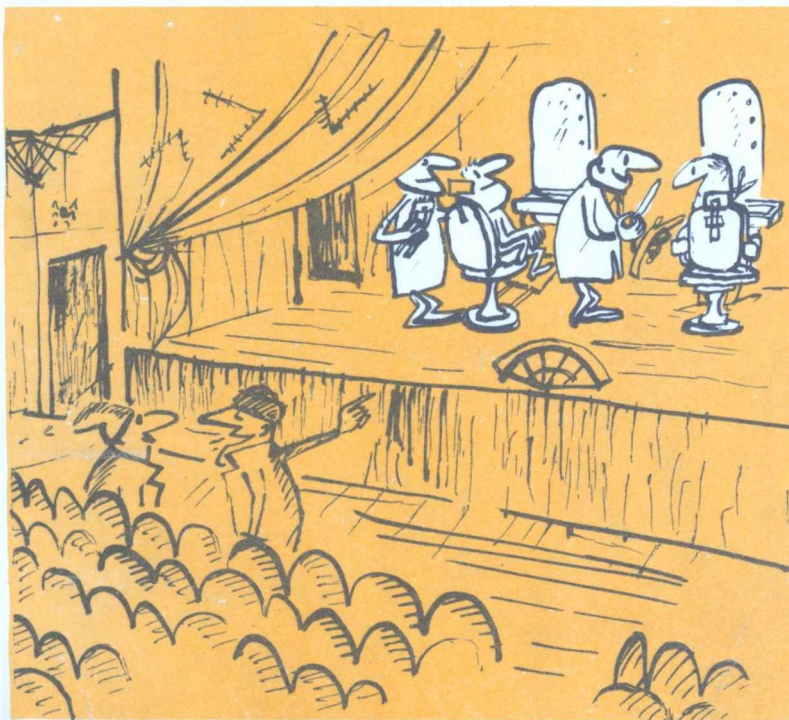
— Nu mai am, tovarășe șef!

S-a ridicat în picioare și a întins mîna spre ușă:

— Ieși afară!

Uite cum mi-a pus Dumnezeu mîna în cap. Trebuie să schimb ori metoda ori serviciul.

SADI RUDEANU

În incinta căminului cultural din comuna Șipote (raionul Hîrlău) funcționează o frizerie, fapt care stînjenește activitatea acestui cămin.

— Tiii, așa activitate mai zic și eu, te pomeniți că vor să pună în scenă «Bărbierul din Sevilla»!!!

Desen de
ADRIAN ANDRONIC

TIP. BUMERANG

Visez — da. Am adormit și mă visez profesor... Cum? De ce materie? Istorie-geografie, tovarășe! Ei, da... recunosc, nu prea e pe profilul breslei. Cei mai mulți dintre confracți își aranjează vise cosmice sau marinărești cu decor de junglă... alții se viseză umoriști... Vise! Parcă eu nu puteam să mă visez umorist?! N-am vrut eu. M-am săturat să tot aud pe unu' și pe altu' șoptind în urma mea: Vai de... visul lui, săracu!

Așadar visez că sint profesor. Ora de geografie. În fața mea — două rânduri de pupitre, patru de maculatoare deschise și opt rânduri de ochișori — negri, albaștri, căprui — urmărind cu încordare prelegerea... *Australia*: suprafață — atit... locuitori — atit... faună... Și mă opresc. Am ajuns la canguri. Cred că ar fi mai bine să-i antrenez în discuții libere.

— Știe careva dintre voi să-mi spună ce este acela un *bumerang*? — întreb.

Și micuții de ei parcă atita așteaptă.

— Eu, tovarășe profesor!... Spun eu!... Ba eu!... Eu!... se întrec care mai de care.

— ...Bumerang, adică atunci când se întoarce îndărăt! — reușește să se facă auzit un prichindel crăcănat și peltic.

Altu':

— ...Avem bumeranguri în dunghi. cu buline... bumeranguri ecoseze...

— Ecosez? — fac din ce în ce mai mirat. Bumerang în... buline?

— Avem și bumeranguri cu noduri, bumerang în striuri — intervine alt elev. Depinde după cum e țesut...

Bumerang țesut! Asemenea «perle» numai în somn poți auzi. Visul trecut — ora trecută vreau să spun — nu știu care dintre elevi mă întrebaser de ce majoritatea împăraților, regilor și comandanților de oști din antichitate își alegeau nume de... pre-pelicari: Cezar, Nero, Hector, Patrocle, Rex...

— Bumerangul este o armă, mă' copii! — le-am explicat blind.

Atit le-a trebuit.

— O... o ce? O armă, ați zis? Și dă-i ris. Rîdeau bătînd din picioare, din mîini, cu gurile pînă la urechi, în sughițuri... Rîdeau de se prăpădeau.

— Isprăviți odată! — le-am strigat. Ce-nseamnă asta?

Da' ei — nimic. Pînă și șeful clasei, de obicei atit de potolit și retras, se ținea acum cu amîndouă mîinile de burtă și chițăia ca un șobolan în menghină:

— Hi, hi, hi! A-armă, auzil!...

— Ia vedeți, știți că p-ormă odată

întorc foaia! Odată mă trezesc... Poate nu știți ce înseamnă un umorist treaz! (Și mă întorc pe partea cealaltă).

Cit ai clipi nu se mai aude nici musca. Copiii și-au reluat cumiști locurile. Cițiva dintre ei își aprind țigările... Fumează... Prichindelul de adineauri, crăcănat și peltic, trage dintr-un țigaret cit toate zilele... Mă uit bine la el. Abia acum observ: pare îmbătrînit și poartă ochelari... mustați... Cînd naiba i-au crescut mustațile?...

Pe pupitru, în locul maculatoarelor, mape deschise... grafice... scrumiere...

Șeful clasei, devenit dintr-odată un omuleț rotofei, cu un început de chelie, așteaptă zmirnă lingă catedră.

— Dă-i drumul! — mă răstesc.

— *Bumerangul!* — începe el tampo-nindu-și chelia learcă... Bumerangul

este un nou tip de țesături scos uneori de fabrica «Bumbacul»-Timișoara, la al cărui «succes», noi controlorii de calitate (arată spre restul clasei) am contribuit în mod deosebit, prin: unu (ridică un deget) — deosebită grijă la controlul și recepționarea materiei prime; doi (alt deget) — atenție și iar atenție la recepționarea țesăturilor gata fabricate; trei (același): examinarea minuțioasă a calității și însemnătății fiecărui striu în parte, a fiecărui nod — de la cel mai mititel — pescăresc — și pînă la nodul «model calea ferată»... (alt ton): Fără aceste trei operațiuni elementare, materialele tip Bumerang, n-ar fi ajuns niciodată atit de cunoscute. (După o pauză:) Bumerangul este de mai multe feluri. Avem: bumerang «Smarald», material special pentru rochițe, la care diferitele desene — romburi, cerculețe, buline — au fost armonizate adesea cu diferite striuri. Avantajul acestui tip de bumerang — față de cel australian — este că oricît de departe l-am trimite, vine înapoi cu o precizie mult mai

înalță decît a oricărei rachete intercontinentale. Același lucru îl putem spune și despre sortimentul «Tomis» — material pentru balonseide cu nodulele împrăștiate cruciș printre noduri de diferite mărimi. Numai într-o singură lună patru kilometri din acest material au revenit exact în poarta fabricii noastre, de unde fuseseră lansate către fabricile de confecții. Folosind această ocazie, am schimbat denumirea turelor. Nu se mai numesc turul I, II și III, ci: returul I, returul II, returul III.

— Dar cealalte sortimente? — mă înginat. Dejalenul «Filip», balonseide «Toranda»?

Făcu o strîmbătură de dispreț:

— Oh, Filip, Toranda și multe altele, sint bune, sint frumoase — e drept. Toată lumea le apreciază, le cere... Ce folos, însă, că nu sint

rentabile. Le vindem și... trebuie să facem altele la loc... Pe cînd *Smaraldul*, *Tomis*, *Tudor*, după ce le reparăm vin adesea înapoi. Gîndiți-vă numai la economii! Adunați: 4 065 m de balonseide «Tomis» returnați într-o lună, cu alți 2 810 m returnați în cealaltă, adăugați și 2 166 m de retur la «Smarald», la «Tudor» 1 734 m. Numai în zece luni cîteva milioane de lei... economii.

— Adică... returnari! il fulgeră. — Noi le spunem *economii*... Sună mai frumos, mai fonetic, știți...

Era prea mult pentru nervii mei. Și mă pomenii urlînd. Vă las corigenții!...

Mai strigam încă, treaz fiind. Coșmarul nu se ștersese cu totul. Am înțeles numaidecît de ce: adormisem îmbrăcat cu o bluză din «Tomis» cu noduri, care cu oarecare exagerare ar fi putut înlocui de minune patul de pietre al Sfințului Francisc de Assisi...

SILVIU GEORGESCU

Părinți care dau copiilor explicații ce depășesc nivelul lor de înțelegere.

Desen de D. NEGREA

— Ce e aia, fantasmagoric?
— Abracadabrant!

CONFIDENȚĂ

Sînt oameni
care-l cred pe scriitor
mai altfel decît ceilalți oameni.
Ei cred că-l ghicesc dintr-o ochire
cu un picior înfipt solemn în pămînt
și cu celălalt în nemurire...

Sînt oameni
care-l cred pe scriitor
mai altfel decît cei care fac
mese și scaune
și tractoare,
și locomotive,
și pantofi și covoare...

Dar eu unul
aș fi teribil de mulțumit
dacă toate
cîte le meșteresc
și le scriu și le șlefuiesc
ar fi
de-o asemenea calitate
încît ar prețui
pentru oameni
cît tălpile de la pantofi,
cît volanul de la tractor,
cît un covor într-o casă
sau un scaun la masă.

MIRCEA BONDA

și de cărți — nu mai avea timp să aprovizioneze și bufetul cu cele necesare.

Aflindu-se aceste lucruri și la U.R.C.C. Năsăud, s-a procedat în consecință.

Ca să aibă timp să pescuiască și să joace cărți, gestionarul Olaru Avram, a fost scos din funcția de gestionar.

... A tras peste 31.

Șoferi cu inimi de piatră

Autobaza nr. 8 din Vălenii de Munte (pendinte de I.R.T.A. Ploiești) are în orașul Slănic o coloană de autobasculante care transportă piatră de gips de la carieră la gară.

Șoferii acestor basculante — spre a ușura, cică, descărcarea pietrei — demontează de pe mașini oblonul din spate. Și scopul urmărit e atins. În felul acesta, piatră se descarcă foarte ușor... pe străzile orașului, înainte de-a ajunge la gară.

Rezultate: marfă pierdută, urîțirea aspectului străzilor și îngreunarea circulației celorlalte vehicule și a pietonilor.

La sesizarea «Urziicii», I.R.T.A. Ploiești răspunde că a dat dispoziții șoferilor din Slănic să monteze obloanele la loc, ca să nu mai cadă din basculante, pietre de gips pe străzi.

Cînd vor constata slănicenii că aceste dispoziții sînt și executate, li se va ridica o piatră de pe inimă.

Furnicarul de autocamioane, autobuze, automobile, scutere și motocicletă face astăzi parte integrantă din decorul variat al Capitalei. Pînă și copiii care se mai joacă cu gălețica și lopățica știu care-i «Trabant», «Wartburg», «Fiat» sau «Skoda». Mai curînd le incurcă adulții, că ei au de descurcat și alte probleme...

Și pentru că circulația auto-moto a devenit atît de intensă, iar parcare tinde să devină un fapt complicat, s-a și trecut la unele reglementări, bine inspirate. În consecință, în anumite puncte centrale ale orașului, unde traficul auto este întrucîtva asemănător circulației pietonilor pe Lipsani, s-au înființat locuri de parcare cu taxă! Bun! Dar de ce cu taxă? Cu taxă, pentru că în aceste locuri mașina îți este păzită. Poți s-o lași acolo, pînă prinde rugină și cînd s-o pornești nu mai ai riscul să constăți că-i lipsește bușonul de la rezervorul de benzină,

ventilul de la cauciucuri sau capacul nichelat de la vreo roată, așa cum uneori se întîmplă. Știi doar că sînt unii care cînd au nevoie de vreo piesă, nu se duc s-o caute la magazin. O caută direct la o mașină staționată, unde-i fără bon și fără preț!

Acum, de cînd cu parcare cu plată, toate-s la locul lor! Îți găsești deci mașina cu inventarul în perfectă stare!

Să presupunem însă că ne aflăm într-un «Fiat 600». Nu cu toții, că nu-i loc! Numai 4 persoane. Ne oprim — să ne imaginăm, că nu-i greu — în imediata apropiere a blocului «Union» din Piața Sălii Palatului, într-o margine de alee — refugiu, brăzdată cu dungii albe și «prezidată» de un falnic borcan în care își are sediul responsabilul respectivului spațiu de staționare-auto. Cu plată! Coborîm din «Fiat», plătim taxa omului din recipientul de sticlă, primim o chitanță, și plecăm! Pardon, nu plecăm! Mai zăbovim nițel în fața avizului-tarif pe care sînt înscrise cu litere de tipar instrucțiunile privind taxa fixată pentru fiecare tip de vehicul, pe o oră, pe mai multe ore și pe zi. Printre alte precizări reținem: «Nu răspundem de obiectele lăsate în mașină». Am rămas uluiți! Paf!! Cum adică? Mașina îți este păzită, dar dacă lași înăuntrul ei, pe banchetă, o pereche de mănuși, un flacon cu sirop de tuse, un termos sau o servietă, care ar tenta pe careva, nimeni nu-ți garantează paza acestor lucruri? Și atunci cum să procedezi? Pesemne astfel: să intri în cofetăria de vizavi, cu tot calabalacul în mînă și sub braț ca să mîninci o savarină. Păi cum rămîne atunci cu parcare păzită? Fără supărare, dar așa cum stau lucrurile e doar parcare cu plată! Știăm că se spune: dai un ban dar face! Dar ca să dai un ban și pe urmă dacă e cazul, să mai dai o serie ca să-ți cumperi alte mănuși sau altă servietă, nu mai face...

Așa că, frați automobiliști, cu trei, patru, șase și opt cilindri, luați aminte: nu lăsați obiecte în mașină! Parcare cu tarif e cu plata integrală și cu paza pe jumătate!

DAN MANOLESCU

AMINTIRE PARIZIANĂ

(URMARE DIN PAG. 2 — 3)

muzeul Luvrului și, în virtutea acestei tradiții, Academia Goncourt mai presus de cea Franceză, pe Jean Moréas, «poetul cartierului», cum anunțau, la moartea lui, vinzătorii de ziare, mai presus de Rostand. Prietenul Adolphe C. era dintre aceștia. Tot ce aparținea cartierului era și al lui. Ajunse să socotească al lui și ai cartierului tot ce n-avea celebritatea întietății. N-ar fi dat toate «vechiturile» Luvrului pe o pinză de Claude Monet, iar Venera de Millo îi părea un moft pe lingă «Cariatida» din sala impresioniștilor, din muzeul oficial al cartierului latin.

Într-o zi de primăvară, în grădina Luxemburg, cum priveam o creangă înflorită, prietenul Adolphe se lovea pe frunte.

— Nimic! «Angelus» nu e nimic. Am găsit un original de Millet, care face de zece ori mai mult decît acest faimos «Angelus».

Uimit de revelația prietenului meu, eu care discutase și catalogasem de nenumărate ori fiecare pinză cunoscută, i-am sorbit cuvintele cu o nerăbdare crescîndă:

— Am găsit, mon cher — continuă el — la o «ouvreuse»* la Odeon, un tablou de Millet, «Primăvara»: Un măr înflorit, cu o creangă lungă, paralelă cu pămîntul. O fată stă rezemată în cot, pe creanga de măr și se uită în zare, dusă pe gînduri... E o minune! «Ouvreuse» asta a fost, pe vremuri, model. A cunoscut marea generație. Are schițe de Puvîș de Chavannes, machete de Rodin, croquis-uri de Jean-Paul Laurens. O comoară, mon cher, o comoară! Dar toate la un loc nu prețuiesc cît «Primăvara» lui Millet. Cît crezi că am rugat-o să mi-o dea mie? Ce crezi că nu i-am oferit? Imposibil!... Și pinza asta a ajuns o obsesie pentru mine. Nu văd, pretutîndeni, decît creanga de măr înflorit și fata-ngîndurată. Trebuie să-l am, tabloul ăsta. Aș fi în stare să fac o crimă ca să-l am...

Cîteva zile de-a rîndul, prietenul Adolphe nu-mi vorbi decît de «Primăvara» lui Millet. Într-o zi, o rază genială îi lumină fruntea: găsise. După

noi rugămînti, bătrîna plasatoare îi făgădui să-i împrumute originalul lui Millet, ca să-și scoată o copie. Și Adolphe C. îmi împărtăși planul său diabolic.

— Am un prieten, un «rapin»** din Montmartre, care copiază umitor. Îndată ce voi avea «Primăvara» lui Millet, mă duc la el și-l pun să-mi tragă o copie. Dar o copie genială... O copie atît de genială, încît să nu se deosebească de original. Și-am să-i dau bătrînei copia — iar eu, eu am să-mi opresc tabloul autentic.

Într-adevăr, după zece zile, cu ochii strălucitori de bucurie, Adolphe C. mi-aduse «Primăvara» lui Millet pictată, după cum obișnuiesc «tehnicienii» acestui sport, pe pinză veche și putrezită de vreme.

— În sfîrșit!... În sfîrșit! spunea el, cu glasul înecat, sărutînd și mîngîind pinza autentică. Ești a mea! A mea pentru totdeauna!

— Bătrîna ce-a zis?

— A luat copia, s-a uitat lung la ea, a surîs și a pus-o la loc.

— N-a bănuțit nimic?

— Nimic, mon cher! Tipul meu din Montmartre e genial!

Și din ziua aceea, «Primăvara» lui Millet își întindea creanga de măr deasupra patului lui Adolphe C., luminînd odaia sărăcăcioasă din rue Cujas, odaia pe care prietenul meu o părea tot mai rar.

Cîteva luni mai tîrziu, întîmplarea m-a dus în mijlocul unor pictori tineri din Montmartre. Din vorbă în vorbă, ajunserăm la Millet. Deodată, unul strigă altuia:

— E-he! Dar domnul nu cunoaște pe Millet al tău...

— De unde să-l cunoască? răspunse celălalt cu mîndrie.

— Ce Millet? am întrebare.

— Un Millet original, domnule! Dumneata n-ai văzut «Primăvara» lui Millet? Hai cu mine să ți-o arăt!

Îmi bătea inima. Chipul lui Adolphe C. îmi venea în minte. Am plecat în

căutarea capodoperei și nu ne-am oprit decît la al șaselea etaj al unui imobil, în atelierul modest al fericitului pictor care poseda asemenea comoară.

De acolo, din mansardă, se vedea Parisul revărsat în vale.

În depărtare, se deslușea turnul Pantheonului, dominînd întregul cartier latin. Fără voia mea, gîndul mi se duse la odaia din rue Cujas pe care, de cînd stăpînea faimosul peisaj, prietenul meu o părea tot mai rar.

Pictorul se repezi la zid și scoase din cui un tablou și-l privi în lumina ferestrii. Îl cunoșteam foarte bine acel tablou: o creangă de măr paralelă cu pămîntul și de care se rezema în cot o fată visătoare.

— Admirabilă pinză!... Admirabilă! am exclamat. Dar e o copie, desigur!

Pictorul mă privi de sus.

— Cum? E originală? îl mai întrebai, cu jumătate glas, stăpînit de o mare emoție.

— Firește că-i originală! îmi răspunse fericitul posesor.

— M-ar interesa grozav să știu de unde o aveți!...

Cei doi pictori se priviră surîzînd. După cîteva semne, proprietarul tabloului se hotărî să vorbească:

— Acum cîteva luni a venit la mine un prieten din cartierul latin — numele nu te interesează — n-ai avea de unde să-l știi — a venit cu tabloul ăsta. Mi-a comandat o copie. «Dar să fie genială, insistă el, fiindcă vreau s-o dau drept originală». Am înțeles procedul. Era cam învechit, dar prinde încă. Și-am făcut, într-adevăr, o copie genială. Dar am avut grija să-i mai fac una tot atît de genială.

I le-am dat lui pe amîndouă, însemnînd una din ele drept adevăratul Millet, și mi-am oprit originalul, pe care am onoarea să ți-l prezint.

Dar rămîne între noi, nu-i așa?

VICTOR EFTIMIU

* plasatoare la teatru.

** boem.

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56;
Secția scrisori 14.60.34;
Secretariat de redacție
14.28.15;
Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
„Casa Scîntăii”

44.601